

Statskassen passende aarlige Pensioner eller Forsørgelser. Endelig turde der være Anledning til i de første 5 Aar at supplere Pensionerne og Forsørgelserne af Alderdomsfondet samt Understøttelserne af Statskassen med Beløb af denne, saaledes at der tilstodes de paa-gældende en Art Vartpenge i Lighed med, hvad der finder Sted for de kgl. ansatte.

Afviklingen af Statens Forhold til Teatrets nuværende Personale ses saaledes at ville koste Statskassen adskillige runde Summer.

Men til Vederlag for disse Passiver har Staten unægtelig i *Teaterbygningen* med tilhørende Materiel, Arkiv og Kunstgenstande et godt Aktiv. Der bliver kun Spørgsmaal om, hvorvidt Aktivet virkelig kan lade sig afhænde.

ad A.

Teater-
bygningens
Afhændelse.

Altsaa: Nationalteatret udlejes til en privat Forretning. Saasnart denne Eventualitet for Alvor kom paa Tale, vilde man ikke længer behøve med Ord og Grunde at udvikle, hvad her er bleven fremsat. Begivenheden vilde føles som en aandelig Falliterklæring, der vilde gaa alle danske Hjerter meget nær. Og i samme Øjeblik vilde Alle, rent instinktmæssigt og umiddelbart, fornemme Sandheden af, i hvor høj Grad det er Statens Pligt at støtte dramatisk Kunst, saa sandt som Svigtelsen af denne Pligt er ensbetydende med et *Tilbagekridt i Kultur*, og Kultur er Danmarks Eksistensberettigelse.

4.

Tilbage staar da at overveje, under hvilke Former Staten paa den formaalstjenstligste Maade yder Nationalteatret den Støtte, det har Krav paa. Der har længe i Rigsdagen hersket en voksende Misfornøjelse med den nuværende Ordning af dette Forhold. Og Ønsket om, ved Fastsættelsen af en fast aarlig Subvention, at komme ud over den aarlige Diskussion om Teatrets Budget har ofte været udtalt.

Dette faste aarlige Tilskud danner Grundlag for de tidligere nævnte Forslag B. og C.

Det første af disse Forslag gaar ud paa, at Staten overlader det nuværende kgl. Teaters Bygning med tilhørende Materiel til *et privat Konsortium*, som for egen Risiko driver Teatret, medens Staten tilskyder et fast aarligt Bidrag og til Vederlag for dette 1) forlanger Ret til Sanktion af den eventuelle Bestyrelse, 2) opstiller Repertoireforpligtelser, som Bestyrelsen maa underkaste sig.

ad B.

Delvis privat
Drift.

Det bør nu undersøges, hvorvidt denne Ordning for det første giver Staten sund Sikkerhed for, at Teatret opfylder sine Forpligtelser mod dramatisk Kunst, og hvorvidt den for det andet fører til en Lettelse af de pekuniære Byrder, som det kgl. Teater for Tiden paalægger Statskassen.

Hvad Staten
opnaar.

Hvad den kunstneriske Side af Sagen angaar, vil Staten altsaa gennem sin Sanktion af den eventuelle Bestyrelse sikre sig, at der i denne sidder en eller flere Mænd, hvis Kvalifikationer — administrative og æstetiske — indestaa for, at Teatret bliver ledet i kunstnerisk Aand; og ved at vaage over, at de paalagte Repertoireforpligtelser, der maatte gælde alle tre Kunstarter, overholdes, vil Staten ligeledes sikre sig, at klassiske og nationale Hovedværker bringes til Opførelse paa Teatret.

1) fra et
kunstnerisk
Synspunkt.

Paa Papiret kan en saadan Ordning maaske tage sig ret plausibel ud; nogen reel Garanti for, at de kunstneriske Krav opfyldes, giver Overenskomsten ikke. Thi selv om man antager, at den private Bestyrelse overtager Teatret af ren og skær kunstnerisk Interesse, hvor længe vil den saa være i Stand til at realisere sine smukke Øjemed? Den har jo den pekuniære Risiko og maa — ogsaa for Kunstens Skyld, just for at kunne

1.